

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: S. C.**, státní příslušnost Turecká republika, nar. „X“, t. č. bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jiřím Rajchlem, advokátem se sídlem v Roudnici nad Labem, ul. Jungmannova č. p. 11010, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2011, č. j. OAM-213/LE-BE02-P08-2010,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Jiřímu Rajchlovi **s e p ř i z n á v á odměna** za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v částce **5.760,-Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 12. 5. 2012 domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 22. 12. 2011, č.j. OAM-213/LE-BE02-P08-2010, kterým mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu z důvodu nesplněných podmínek uvedených v ust. § 12, ust. § 13, ust. § 14, ust. § 14a a ust. § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V žalobě žalobce nekonkrétně namítl, že, žalovaný porušil ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a také mezinárodními smlouvami.

Dále žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, jelikož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Dále žalovaný porušil ust. § 50 odst. 2, odst. 3 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, a proto nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a jeho rozhodnutí není přesvědčivé. Vedle toho žalovaný porušil ust. § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Taktéž žalovaný porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když odůvodnění jeho rozhodnutí je nedostatečné ohledně úvah, kterými se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu zákona o azylu. Dále žalovaný porušil ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalovaný splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. A žalovaný porušil i ust. § 14a zákona o azylu, protože v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy.

Ustanovený právní zástupce žalobce k jeho žádosti pak v doplnění žaloby vyjádřil přesvědčení, že žalobci měl být udělen azyl zejména ve smyslu ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu. Žalobce je totiž kurdské národnosti, jezidského vyznání a stal se nedobrovolně členem Kurdské strany pracujících (dále jen „PKK“), kterou byl zastrašován a díky níž byl nucen opustit Turecko a podrobit se výcviku až v severním Iráku. Nakonec se žalobci podařilo utéci a vzdát se vojákům v Turecku. Jelikož litoval svého účastenství a členství v PKK, byl proto podmíněně propuštěn ze zadržení a vrátil se k rodině do města Mersin. Zde byl žalobce ovšem kontaktován lidmi z PKK a bylo mu vyhrožováno, aby se vrátil do řad PKK, jinak se mu pomstí. Žalobce se sice obrátil na policii, aby mu bylo ve věci pomoheno, policie však chtěla, aby s ní spolupracoval, vrátil se do PKK a podával jí informace o činnosti PKK. Zároveň mu bylo slíbeno, že za jeho spolupráci bude postaráno o rodinu žalobce, které budou posílány peníze. Tuto nabídku žalobce nepřijal, jelikož nechtěl na nikoho donášet. Poté byl žalobce opět kontaktován lidmi z PKK, aby se k nim vrátil, avšak žalobci se podařilo tento návrat oddálit. Následně byl žalobce zadržen tureckou policií a převezen do věznice do vazby, z níž byl později propuštěn na svobodu. Poté se žalobce připravoval na cestu do Evropy a nakonec se mu podařilo odcestovat do Německa. V mezidobí ovšem v Turecku bylo vedeno proti němu soudní řízení, které pokračovalo i v jeho nepřítomnosti, a přestože proti nikomu v době svého pobytu u PKK nebojoval a neublížil, tak byl odsouzen k trestu odnětí svobody na dobu šesti let a tří měsíců. Díky tomu se žalobce dostal do složité situace, pokud by se vrátil do Turecka, neboť pro nespravedlivé odsouzení byl by dodán do vězení nebo by si s ním vyřídila účty PKK za to, že se k nim nevrátil. V návaznosti na právě uvedené žalobce vyjádřil přesvědčení, že správní orgán při svém rozhodování nevzal v úvahu především žalobcovu nedobrovolnou účast na činnosti PKK a trestní postih v zemi původu za tuto činnost. Proto v jeho případě byly naplněny důvody pro udělení azylu dle ust. § 12, a to zejména písm. b), neboť zde zcela nepochybně existuje strach žalobce z persekuce a pronásledování z důvodu národnosti a příslušnosti k určité sociální skupině. Dle žalobce mu měla být mezinárodní ochrana podle ust. § 28 odst. 1 zákona o azylu udělena ve formě azylu. Správní orgán sice vyhodnocuje, že žalobce byl členem teroristické organizace, a proto byl ve své vlasti odsouzen k trestu odnětí svobody, avšak pomíjí skutečnost, že žalobce byl členem PKK zcela nedobrovolně a snažil se z této organizace vymanit.

Dále ustanovený právní zástupce žalobce v doplnění žaloby namítl, že se správní orgán nevypořádal dostatečně s možností udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, obzvláště když návratem do původní země a následně při výkonu uloženého trestu odnětí svobody mu hrozí s ohledem na důvody odsouzení špatné zacházení, ohrožení zdraví a bezpráva z řad dozorců. Dle žalobce se nelze odvolávat na to, že žalobce nehovořil o tom, že by měl obdobné potíže po svém umístění do vězení. Žalobce totiž mohl opomenout sdělení o takovém zacházení, navíc se ho nikdo ani nezeptal na to, jak s ním bylo zacházeno ve vězení. Žalovaný pochybil, když

se důsledně a detailně nezabýval tím, zda žalobci hrozí při návratu do země původu závažná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Přitom podle žalobce existují důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí závažné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) a písm. c) zákona o azylu. Žalobce má vážné a důvodné obavy z toho, že jej PKK dostihne kdekoliv v Turecku a nikoliv jen v jihovýchodní části, jak se snaží žalovaný tuto obavu žalobce zlehčit.

Závěrem žalobce poukázal i na čl. 36 Listiny základních práv a svobod a namítl, že napadené rozhodnutí žalovaného není v souladu se zákony a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Má za to, že žalovaný nevzal v úvahu veškeré skutečnosti vztahující se k jeho případu a nevypořádal se se všemi důkazy. Žalobci v případě návratu do Turecka hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, a to jak z důvodu delšího pobytu v cizině, tak v důsledku jeho příslušnosti ke kurdské národnosti. Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu zůstává i nadále komplikovaná. Neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu bývají diskriminováni a pronásledováni. Dle žalobce má každý právo hledat a požívat azyl, a to i přesto, že na udělení mezinárodní ochrany není právní nárok. Žalobce vede řádný život, nedopustil se trestné činnosti, a tudíž nepředstavuje nebezpečí pro bezpečnost státu. Českou republiku považuje za svůj domov, chce zde žít a pracovat, v české republice si založil rodinu.

Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Odkázal přitom na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný trvá na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

K věci žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava z vězení, které mu v Turecku hrozí k vůli členství v organizaci PKK, dále proto, že by musel nastoupit základní vojenskou službu, a proto, že by chtěl legalizovat svůj pobyt na území České republiky, jelikož se oženil s občankou České republiky. K námitce neudělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu žalovaný uvedl, že se zabýval otázkou, zda žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že byl členem organizace PKK a k vůli tomu byl ve vlasti v nepřítomnosti odsouzen k 6 letům a 3 měsícům odnětí svobody. Proto Turecko opustil a obává se tam vrátit. Vzhledem k tomu, že PKK má jednoznačně politický program a cíle, jak vyplývá z informací o zemi původu žalobce, které jsou součástí správního spisu, a členství v takové organizaci lze teoreticky považovat za uplatňování politických práv a svobod, žalovaný se zaměřil na činnost této organizace v Turecku, aby mohl vyhodnotit, jestli je možné považovat perzekuci žalobce k vůli jeho členství v PKK za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, v platném znění, nebo ne.

Na základě dostupných informací o zemi původu žalobce v tomto směru, kdy bylo vycházeno z „Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, situace kurdské menšiny z 19. 8. 2010“, dále z „Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům – Turecko – Aktuální situace Kurdů z 20. 12. 2010“ a z „Informace MZV Nizozemí – Všeobecná zpráva o Turecku ze září 2010“, žalovaný dospěl k závěru, že žalobce byl členem teroristické organizace, což žalobce nijak ani nepopíral, a kvůli tomu byl ve vlasti odsouzen k

odnětí svobody, jak dokládá výpověď žalobce a jím doložený rozsudek, který si žalovaný nechal přeložit a který je součástí spisového materiálu. Navíc PKK za teroristickou organizaci považuje nejen Turecko, ale i USA a EU. Sám žalobce ve své výpovědi mnohaleté členství v PKK potvrdil s tím, že již jednou kvůli tomu souzen byl, když se v roce 2003 dobrovolně vzdal tureckým orgánům, a dostal v souladu se zákonem pouze podmíněčný trest. Když se však v roce 2005 rozhodl k PKK vrátit, byl zadržen podruhé a následně odsouzen k trestu odnětí svobody. Z uvedeného rozsudku, který je naprosto v souladu s výpovědí žalobce, je patrné, že se žalobci dostalo řádného procesu před specializovaným soudem, ve kterém byl zastupován advokátem a ve kterém soud důkladně a podrobně rozebíral případ žalobce a následně důkladně zdůvodnil jeho provinění a výši trestu. Jednalo se podle názoru žalovaného o zcela legitimní trestní stíhání. Žalovaný je přesvědčen, že skutečnost, že žalobce byl ve své vlasti řádně odsouzen kvůli členství v teroristické organizaci nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, v platném znění. Na podporu tohoto závěru pak žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2008, sp. zn. 47 Az 33/2007, ve kterém se v souvislosti se členstvím v PKK konstatuje, že: „Terorismus jako způsob a forma prosazování a uplatňování politických či jiných práv je celosvětově odmítán a nelze mu proto poskytnout právní ani jinou ochranu...“. Vzhledem k výše uvedenému dospěl žalovaný k závěru, že žalobce v Turecku nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, v platném znění.

Dále žalovaný uvedl, že se v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. zda nebyl ve své vlasti pronásledován z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů, či zda mu takové pronásledování hrozí v případě jeho návratu do vlasti. Žalovaný nic takového v jeho případě nezjistil. V průběhu správního řízení žalobce uvedl, že v případě návratu do vlasti mu hrozí nastoupení základní vojenské služby, což nechce. Žalovaný se proto zaměřil na postavení Kurdů v Turecku obecně a poté na postavení odvedenců kurdské národnosti v turecké armádě. K situaci práv kurdské menšiny v Turecku a skutečností tvrzených žalobcem žalovaný okázal na žalobou napadené rozhodnutí, kde se touto otázkou podrobně zabýval na straně 8-11. Žalovaný tak nepovažuje za nutné danou argumentaci opakovat. Žalovaný tedy na základě provedeného správního řízení shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu a azyl mu tedy neudělil.

K námitce neudělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, žalovaný zmínil, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval rovněž problémem, hrozí-li žalobci v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že se v případě návratu do Turecka obává uvěznění. Vypověděl, že byl ve vlasti odsouzen k 6 letům a 3 měsícům odnětí svobody kvůli členství v PKK. Ke své výpovědi doložil rozsudek Vysokého trestního soudu 3. Instance ve městě Van ze dne 1. 7. 2008, který si žalovaný nechal přeložit a který výpověď žalobce potvrzuje. Žalovaný konstatuje, že skutečnost, že žalobce byl v Turecku odsouzen k trestu odnětí svobody za členství v teroristické organizaci, nepovažuje za perzekuci, jak je podrobně uvedeno výše. Žalovaný se proto dále zabýval otázkou, jestli podmínky ve vězení, které žalobci v případě návratu do Turecka skutečně hrozí, pro něj nepředstavují skutečné nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Při učinění tohoto závěru žalovaný vycházel z „Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, podmínky ve vězení ve vztahu ke členům PKK ze dne 8. 4. 2011“, dále z „Informace MV Velké Británie – Směrnice pro posuzování žádostí o

azyl – Turecko, ze srpna roku 2011“ a ze „Zprávy o zemi MV Velké Británie – Turecko (překlad vybraných částí-podmínky ve věznicích) ze dne 9. 8. 2010“. Z uvedených zpráv vyplývá, že již několik let probíhá reforma tureckého vězeňství a že turecké věznice jsou pravidelně podrobovány inspekcím Vězeňské monitorovací komise, organizací OSN a Výboru Rady Evropy pro prevenci mučení. Tyto instituce ve svých zprávách konstatují, že podmínky v tureckých věznicích se na základě snah vlády postupně zlepšují, i když problémy se špatným zacházením, nedostatečnou zdravotní péčí a přeplněností věznic stále přetrvávají. Turecká vláda však tyto potíže aktivně řeší a turecké státní orgány a justice rovněž aktivně vystupují proti pachatelům bezpráví z řad bezpečnosti a dozorců. Žalovaný je na základě výše uvedeného přesvědčen, že i když podmínky v tureckých věznicích stále ještě nedosahují standardu obvyklého v zemích EU, žalobci v nich nebude hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy. Sám žalobce ve své výpovědi zmínil špatné zacházení pouze na policejní stanici, když byl policií zadržen poté, co se snažil opětovně připojit k PKK, a než byl předán soudu. O tom, že by měl obdobné potíže po svém umístění do vězení, již nehovořil. Žalovaný v této souvislosti na podporu svých závěrů odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 7 Azs 23/2011.

Co do dalšího odůvodnění neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu si žalovaný opět odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a to na str. 13-15, přičemž zopakoval, že v případě žalobce neshledal naplnění podmínek dle ust. § 14a zákona o azylu, a proto doplňkovou ochranu žalobci neudělil.

Závěrem žalovaný uzavřel, že dle jeho názoru je žádost žalobce čistě účelová a jejím hlavním účelem je legalizace pobytu na území České republiky a snaha vyhnout se výkonu trestu odnětí svobody za své členství v PKK, za něž byl pravomocně odsouzen při řádném soudním procesu, která je mezinárodně uznávána jako teroristická organizace, v případě nuceného návratu zpět do země původu. Žalovaný považuje takové jednání žalobce za zcela účelové a za zneužívání azylové procedury. Jím uvedené důvody dle názoru žalovaného nelze podřadit pod důvody azylově relevantní. K legalizaci pobytu žalobce na území žalovaný ještě podotkl, že právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, jehož institutů mohl a může žalobce využít. Dle žalovaného manželství se státním občanem České republiky není důvodem pro udělení jakékoli formy mezinárodní ochrany, přičemž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, a ze dne 21. 5. 2010, sp. zn. 6 Azs 5/2010. Žalovaný trvá na tom, že se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Námitky uvedené v žalobě shledává žalovaný nedůvodnými. Dle názoru žalovaného žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany, a proto by žaloba měla být zamítnuta.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť právní zástupce žalobce s tímto postupem vyslovil výslovný souhlas a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů o doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne

doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z předmětné žaloby ve znění jejího doplnění vyplývá, že žalobce je přesvědčen o tom, že žalovaný mu měl udělit azyl popř. doplňkovou ochranu z důvodů uvedených zejména v ust. § 12 písm. a) a písm. b) a ust. § 14a odst. 2 písm. b) a písm. c) zákona o azylu.

Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

V ust. § 12 písm. b) zákona o azylu je pak zakotveno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 14a odst. 2 písm. b) a písm. c) zákona o azylu je třeba vycházet ze skutečnosti, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště, přičemž za vážnou újmu ve smyslu písm. b) se považuje - mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, a za vážnou újmu ve smyslu písm. c) se považuje - vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Z obsahu správního spisu, který soudu předložil žalovaný je zřejmé, že žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava z vězení, které mu v Turecku hrozí k vůli členství v organizaci PKK, dále proto, že by musel nastoupit základní vojenskou službu, a také proto, že by chtěl legalizovat svůj pobyt na území České republiky, jelikož se oženil s občankou České republiky.

Žalobce ve své výpovědi uvedl, že byl členem organizace PKK a k vůli tomu byl ve vlasti v nepřítomnosti odsouzen k 6 letům a 3 měsícům odnětí svobody. Proto Turecko opustil, a to ještě před vynesením rozsudku, když ovšem již podle svých slov tušil, že bude odsouzen k odnětí svobody, a obává se tam vrátit. V daném případě soud neměl pochyb o tom, že PKK má jednoznačně politický program a cíle, jak zjevně vyplynulo z informací o zemi původu žalobce, které jsou součástí správního spisu, a proto členství v takové organizaci v zásadě je teoreticky možné považovat za uplatňování politických práv a svobod, jak má na mysli ust. § 12 zákona o azylu.

Při učinění tohoto dílčího závěru soud vycházel ze skutečnosti, že v „Informaci získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, situace kurdské menšiny z 19. 8. 2010“ je v tomto směru uvedeno, že „kurdská otázka je úzce spjatá s několika desetiletí trvajícím

bojem tureckého státu s PKK a jejích teroristickými činy. Od roku 1984 zemřelo více než 30.000 lidí následkem bojů mezi PKK (založenou Abdullahem Öcalanem) a bezpečnostními silami na jihovýchodě. Situace se zklidnila poté, co byl Öcalan v roce 1999 zatčen. Nicméně střety mezi armádou a teroristickou organizací se od léta 2004 znásobily. Odhaduje se, že PKK v Turecku a v severním Iráku má asi 5.000 – 5.500 bojovníků, z čehož přibližně dvě třetiny jsou v severním Iráku. Situace se nadále zhoršila během posledních potyček v oblasti sousedící s Irákem. Oprávnění k vedení přeshraničních vojenských operací proti PKK bez dalších konzultací s parlamentem bylo poprvé vydáno v říjnu 2007 a prodlouženo o jeden rok v říjnu 2008, následně v říjnu 2009. Od té doby byly prováděny četné letecké útoky na pozice a tábory PKK v severním Iráku.“ Dále soud vycházel ze skutečnosti, že z „Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům – Turecko – Aktuální situace Kurdů z 20. 12. 2010“ vyplývá, že „v roce 1984 se zformovala PKK, která zpočátku násilím bojovala za nezávislý kurdský stát a později – po opuštění od tohoto cíle – za kulturní práva Kurdů. Následoval krvavý, ozbrojený konflikt mezi PKK a tureckou armádou, který si vyžádal 40.000 obětí, také z řad civilistů.“ Soud taktéž vycházel z toho, že ze „Zprávy MZV USA o stavu dodržování lidských práv v Turecku za rok 2007 ze dne 11. 3. 2008“ vyplývá, že: „podle oficiálních zdrojů bylo během roku [2007, v době, kdy probíhal soudní proces se žalobcem, který se v té době také rozhodl k opuštění země] při ozbrojených střetech souvisejících s bojem proti teroristické organizaci PKK zabito 27 a zraněno 134 civilistů, zabito 139 a zraněno 216 příslušníků bezpečnostních sil, zabito 295 a zraněno 193 teroristů. Většina těchto incidentů se odehrála na jihovýchodě.“ A v neposlední řadě soud vycházel ze skutečnosti, že z „Informace MZV Nizozemí – Všeobecná zpráva o Turecku ze září 2010“ vyplývá, že „bojovníci PKK mohou být na základě tureckého protiteroristického zákona pronásledováni a odsouzeni.“

Z výše uvedených nashromážděných údajů o zemi původu žalobce, a to pokud se jedná o činnost PKK na území Turecka, a skutečností uváděných žalobcem ve správním řízení je tak evidentní, že žalobce byl členem teroristické organizace PKK, přičemž kvůli tomu byl ve vlasti dokonce odsouzen k odnětí svobody v trvání 6 let a 3 měsíců, což ostatně dokládá i žalobcem předložený rozsudek ve správním řízení, a to rozsudek Vysokého trestního soudu 3. Instance ve městě Van ze dne 1. 7. 2008, který si žalovaný nechal přeložit a který je součástí správního spisu. Skutečností tak je, že sám žalobce ve své výpovědi mnohaleté členství v PKK potvrdil s tím, že již jednou kvůli tomu souzen byl, když se v roce 2003 dobrovolně vzdal tureckým orgánům, a dostal v souladu se zákonem pouze podmíněčný trest. Ovšem když se v roce 2005 rozhodl k PKK vrátit, byl zadržen podruhé a následně odsouzen k trestu odnětí svobody. Soud se přitom zcela shoduje se žalovaným v tom, že z dotyčného rozsudku, který naprosto koresponduje výpovědi žalobce učiněné ve správním řízení, vyplývá, že se žalobci v zemi jeho původu dostalo řádného procesu před specializovaným soudem, ve kterém byl navíc zastupován advokátem a ve kterém soud důkladně a podrobně rozebíral případ žalobce a následně důkladně zdůvodnil jeho provinění a výši trestu. Soud proto v tomto směru uzavírá, že vůči žalobci bylo vedeno zcela legitimní trestní stíhání, které bylo završeno legitimním odsuzujícím trestním rozsudkem. Pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu nelze spatřovat ve skutečnosti, že žalobce byl ve své vlasti řádně odsouzen kvůli svému členství v teroristické organizaci PKK. Obdobné závěry přitom zaujal i Krajský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 24. 1. 2008, sp. zn. 47 Az 33/2007, na něž trefně poukázal žalovaný v písemném vyjádření k žalobě a ve kterém dotyčný soud v souvislosti se členstvím v PKK konstatoval, že: „*terorismus jako způsob a forma prosazování a uplatňování politických či jiných práv je celosvětově odmítán a nelze mu proto poskytnout právní ani jinou ochranu...*“. Žalovaný proto v předmětném případě nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce v Turecku nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.

Žalovaný rovněž nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. že nebyl ve své vlasti pronásledován z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů, či zda mu takové pronásledování hrozí v případě jeho návratu do vlasti. Z obsahu správního spisu v tomto směru vyplývá, že v průběhu správního řízení žalobce jako skutečnost, ohledně níž by se dalo uvažovat jako o důvodu pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, toliko uvedl, že „v případě návratu do vlasti mu hrozí nastoupení základní vojenské služby, což nechce“. Z dostupných informací o zemi původu žalobce, a to z „Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, situace kurdské menšiny z června 2010“, dále z „Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, situace kurdské menšiny z 19. 8. 2010“, dále z „Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům – Turecko – Aktuální situace Kurdů z 20. 12. 2010“, dále z „Informace MZV Nizozemí – Všeobecná zpráva o Turecku ze září 2010“ a dále z „Informace MV Velké Británie - Směrnice pro posuzování žádostí o azyl - Turecko ze srpna 2011“, nevyplývá, že by žalobce jakožto Kurd měl být v Turecku obětí pronásledování kvůli své národnosti. Z dotyčných zpráv naopak mj. vyplývá, že kurdští politici představitelé jsou voleni nejen do místních samospráv, nýbrž i do tureckého parlamentu. Přesto je faktem, že postavení občanů kurdské národnosti v Turecku zůstává méně výhodné, a to pokud se jedná o jejich socioekonomickou situaci. Špatná socioekonomická situace obyvatel jihovýchodního Turecka, kde žije nejvíce Kurdů, se týká ovšem všech obyvatel tohoto regionu bez ohledu na jejich národnost. V daném případě nelze zapomínat, že podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, vydané úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě v září 1979, platí, že ve větší či menší míře existují rozdíly v nakládání s různými skupinami osob, přičemž ty, jimž se dostává v důsledku takovýchto rozdílů méně příznivého zacházení, nejsou ještě nutně obětmi pronásledování. V daném případě soud neshledal naplnění důvodu pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu ve skutečnosti, že žalobce nechce absolvovat základní vojenskou službu. Z „Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, situace kurdské menšiny z června 2010“, totiž zřetelně vyplývá, že kurdští branci nejsou v turecké armádě perzekuováni kvůli své národnosti a nejsou ani cíleně nasazováni do bojů s PKK. Navíc v posledních letech turecká armáda do bojů s PKK nasazuje převážně profesionální vojáky. Soud se proto shodl se žalovaným, že skutečnost, že žalobce patrně bude muset v zemi svého původu nastoupit stejně jako jiní branci do základní vojenské služby, nepředstavuje u žalobce opodstatněnou obavu z pronásledování, jak má na mysli ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti soud podotýká, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se touto skutečností v rámci své rozhodovací činnosti náležitě zabýval.

Rovněž tak soud neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud ve svém rozhodnutí, které je předmětem tohoto přezkumu, vyslovil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Je sice pravdou, že žalobce ve své výpovědi před správním orgánem uvedl, že se v případě návratu do Turecka obává uvěznění, neboť ve své vlasti byl odsouzen k 6 letům a 3 měsícům odnětí svobody k vůli svému členství v PKK, což dokládal rozsudkem Vysokého trestního soudu 3. Instance ve městě Van ze dne 1. 7. 2008, který si žalovaný nechal přeložit a který výpověď žalobce potvrzuje, jak soud konstatoval již výše. Tuto skutečnost, tedy že žalobce byl v Turecku odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za své členství v teroristické organizaci PKK, však soud

nepovažuje za perzekuci, což rovněž již shora uvedl. Nástup do výkonu trestu, který žalobci v případě jeho návratu do Turecka skutečně hrozí, přitom soud nevyhodnotil jako závažnou újmu, kterou má na mysli ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Při učinění tohoto závěru soud vycházel z „Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, podmínky ve vězení ve vztahu ke členům PKK ze dne 8. 4. 2011“, dále z „Informace MV Velké Británie – Směrnice pro posuzování žádostí o azyl – Turecko, ze srpna roku 2011“ a také ze „Zprávy o zemi MV Velké Británie – Turecko (překlad vybraných částí-podmínky ve věznicích) ze dne 9. 8. 2010“. K případnému uvěznění žalobce v Turecku v případě jeho návratu soud uvádí, že s ohledem na výše citovaný odsuzující rozsudek Vysokého trestního soudu 3. Instance ve městě Van ze dne 1. 7. 2008, je lze očekávat, že žalobce bude patrně umístěn do věznice s nejprísnejší ostrahou, tedy do tzv. věznice typu F pro osoby odsouzené v případě teroristických činů a organizovaného zločinu, jak vyplývá z citovaných informací ohledně situace v tureckém vězeňství. Tyto věznice přitom byly uvedeny do provozu po roce 2001, a proto jsou příkladné v mnoha ohledech (velikost cel, hygiena, aktivity pro vězně, zdravotní péče). Dále jsou v Turecku věznice typu E se střední ostrahou a typ H s nejnižší ostrahou. Vězňové mohou být při splnění některých podmínek, a to uplynutí alespoň poloviny trestu, dobré chování, přesunutí z vězení s přísnějším režimem do věznice s režimem mírnějším. Z citovaných informací dále vyplývá, že již několik let probíhá reforma tureckého vězeňství a že turecké věznice jsou pravidelně podrobovány inspekcím Vězeňské monitorovací komise, organizací OSN a Výboru Rady Evropy pro prevenci mučení. Tyto instituce ve svých zprávách konstatují, že podmínky v tureckých věznicích se na základě snah vlády postupně zlepšují, i když problémy se špatným zacházením, nedostatečnou zdravotní péčí a přeplněností věznic stále přetrvávají. Turecká vláda však tyto potíže aktivně řeší a turecké státní orgány a justice rovněž aktivně vystupují proti pachatelům bezpráví z řad bezpečnosti a dozorců. S ohledem na tyto skutečnosti soud v tomto směru uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že ačkoliv podmínky v tureckých věznicích stále ještě nedosahují standardu obvyklého v zemích Evropské unie, tak žalobci v nich nebude hrozit skutečně nebezpečí vážné újmy, jak předpokládá ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Ostatně sám žalobce ve své výpovědi učiněné ve správním řízení zmínil špatné zacházení pouze na policejní stanici, když byl policií zadržen poté, co se snažil opětovně připojit k PKK, a než byl předán soudu. Z jeho výpovědi tak nikterak nevyplývalo, že by měl obdobné potíže i po svém umístění do vězení. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že již Nejvyšším správním soudem bylo konstatováno, a to v jeho rozsudku ze dne 31. 8. 2011, č. j. 7 Azs 23/2011 - 83, který je dostupný na www.nssoud.cz, že „v případě, že je obecně standard ve věznicích země původu na nižší úrovni, nelze po správním orgánu požadovat, aby zcela vyvrátil možnost, že k excesivnímu jednání v rozporu s čl. 3 Úmluvy dojde, případně aby si opatřil takové informační podklady, které takový závěr potvrzují. Realnost nebezpečí je totiž otázkou pravděpodobnosti, nikoliv jistoty. V případě stěžovatele sice došlo během jeho pobytu ve vazbě k jednání, které případně mohlo - posuzováno samo o sobě – splňovat znaky mučení či ponižujícího jednání, bylo-li vskutku dostatečně intenzivní. Nelze v něm však, vzhledem k jeho povaze spatřovat přiměřeně pravděpodobnou příčinu podobného jednání, ke kterému by mohlo dojít v budoucnu během výkonu trestu za zabití sestry, k němuž má stěžovatel nastoupit.“

Dále soud uvádí, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval případným udělením doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu i pro skutečnost, zda žalobci v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše citované informace o panujících poměrech v Turecku. Turecko jako celek se nenachází v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu a pokud se jedná o vnitřní poměry, tak v oblastech jihovýchodního Turecka

od roku 1984 operuje PKK, kdy sice zpočátku její boje s tureckou armádou přerůstaly do situace vnitřního konfliktu, ovšem v poslední době probíhají střety toliko na turecko-iráckém rozmezí a civilní obyvatelstvo tyto boje nepostihují. Navíc pokud by se žalobce přesto po svém návratu do země necítil ve svém rodném kraji bezpečně, může využít institutu tzv. vnitřního přesídlení. Již žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí správně poukázal na ust. § 10 odst. 2 zákona o azylu, dle kterého platí, že se za vážnou újmu nepovažuje, jestliže cizinec může s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož občanství má. S ohledem na skutečnosti uváděné žalobcem ve správním řízení má soud za to, že žalobce může případně nalézt účinnou ochranu před potencionální hrozbou vypuknutí vnitřního ozbrojeného konfliktu v jihovýchodní části Turecka v jiné části země, obzvláště u svých rodičů žijících ve městě Mersin, popř. v hlavním městě Ankaře, kde před odjezdem několik měsíců žalobce žil a pracoval, popř. ve městě Istanbulu, kde rovněž několik měsíců žil a pracoval. Za tohoto stavu se soud shoduje se žalovaným, že žalobce se může do Turecka vrátit, aniž by to pro něj představovalo vážné ohrožení života či lidské důstojnosti.

Již výše bylo soudem konstatováno, že žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava z vězení, které mu v Turecku hrozí k vůli členství v organizaci PKK, dále proto, že by musel nastoupit základní vojenskou službu, a také proto, že by chtěl legalizovat svůj pobyt na území České republiky, jelikož se oženil s občankou České republiky. Z těchto žalobcem uváděných důvodů dle názoru soudu vyplývá účelovost dotyčné žádosti v podobě jeho snahy legalizovat si svůj pobyt na území ČR a snaha vyhnout se výkonu trestu odnětí svobody za své členství v PKK, za které byl již dokonce pravomocně odsouzen při řádném soudním procesu. Takovéto jednání je však třeba vyhodnotit jako účelové a zneužívající azylovou proceduru. Žalobcem uváděné důvody zjevně nelze podřadit pod důvody azylově relevantní.

K legalizaci pobytu žalobce na území soud považuje za potřebné zdůraznit, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů mohl a může žalobce využít. Manželství se státním občanem ČR není důvodem pro udělení jakékoli formy mezinárodní ochrany, což konstatoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku je mj. uvedeno, že „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodnění strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jak o prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“ Žalobce by měl vzít v potaz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57, který je dostupný na www.nssoud.cz a ve kterém je výslovně uvedeno že „manželství se státní občankou ČR není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrany se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. NSS dále konstatuje, že tím, že stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť stěžovateli nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území ČR, nezabývá jej to povinností dodržovat pravidla stanovená pro

pobyt cizinců v ČR, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR.“

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal naprosto důvodnými ani žalobcovy námitky o tom, že se žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem, že by podrobně neuvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Soud neshledal, že by žalobce byl v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácen na svých právech. Žalovaný nikterak nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Žalobci byl pro toto soudní řízení ustanoven advokát, a proto soud ve výroku rozsudku ad III. rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o přiznání odměny tomuto advokátovi za zastupování žalobce. Soud přiznal advokátovi JUDr. Jiřímu Rajchlovi odměnu ve výši 5.760,-Kč, která se skládá z částky 4.200,-Kč za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 9. 2006 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,- Kč za dva režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), písemné vyjádření k žalobě - § 11 odst. 1 písm. d), účast při soudním jednání - § 11 odst. 1 písm. g)] a z částky 960,- Kč představující 20% DPH za poskytnuté právní služby, kterou byl právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 27. září 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová